

Sygn. akt: I C 973/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 lutego 2021 roku w G.

sprawy z powództwa **Ł. S.**

przeciwko **Gminie M. G. oraz (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych Gminy M. G. oraz (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. S. kwotę 18.548,07 złotych (osiemnaście tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- a) 6.710,24 złotych (sześć tysięcy siedemset dziesięć złotych dwadzieścia cztery grosze) od dnia 24 lutego 2018 roku do dnia zapłaty,
- b) 11.837,83 złotych (jedenaście tysięcy osiemset trzydzieści siedem złotych osiemdziesiąt trzy grosze) od Gminy M. G. od dnia 1 lutego 2020 roku,

z tym zastrzeżeniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z obowiązku zapłaty do wysokości zapłaconej kwoty.

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza solidarnie od pozwanych Gminy M. G. oraz (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. S. kwotę 2.903,00 złotych (dwa tysiące dziewięćset trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć solidarnie od pozwanych Gminy M. G. oraz (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 190,00 złotych (sto dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Gdyni.

Sygn. akt **I C 973/18**

UZASADNIENIE

STANOWISKA STRON

Powód Ł. S. wniósł pozew przeciwko Gminie M. G. i (...) S.A. z siedzibą w W. domagając się zapłaty na zasadzie odpowiedzialności in solidum kwoty 6.710,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lutego 2018 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał że dnia 3 stycznia 2018 roku około 19:00 jadąc samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez ulicę (...) w G. doszło do uszkodzenia jego pojazdu na skutek uderzenia w przebiegającego dzika. Koszt naprawy uszkodzeń stanowi kwotę dochodzoną pozwem. Zdaniem powoda w dniu zdarzenia w jego miejscu nie był ustawiony znak A-18b (znak ostrzegawczy – zwierzęta dzikie) zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów

drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach z dnia 3 lipca 2003 roku.

Z raportu wygenerowanego w wyszukiwarce systemu ewidencji wypadków i kolizji dotyczącego miejsca zdarzenia wynika, iż na przestrzeni od 2007 roku do 2018 roku dochodziło do wypadków spowodowanych wtargnięcie zwierząt na drogę. W pobliżu miejsca zdarzenia znajdują się lasy, w których żyją zwierzęta na wolności. Nadto potrzebę usytuowania wyżej wymienionego znaku Zarząd Dróg i Z. w G. zauważył dopiero po przedmiotowym zdarzeniu na podstawie roszczeń powoda. Obecnie znak znajduje się na ulicy (...).

Źródłem odpowiedzialności Gminy M. G. jest bezprawne zaniechanie w zakresie umieszczania i utrzymania znaków drogowych na ulicy (...) w G..

(...) SA z siedzibą w W. odpowiada jako ubezpieczyciel podmiotu zobowiązanego do naprawienia szkody powstałej w związku ze zdarzeniem, za którą winę ponosi ubezpieczony, to jest gmina M. G. również został pozwany w sprawie.

(pozew - k. 3-4)

Pozwana Gmina M. G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanej fakt wtargnięcia dzika na drogę stanowiący według powoda przyczynę powstania szkody w jego pojeździe powstał nagle bez jej wiedzy i woli, czemu pozwana nie mogła zapobiec, a zatem nie ponosi winy za zaistnienie przedmiotowej szkody również dlatego, że w czasie zdarzenia jego miejscu istniał znak ostrzegawczy A-18b "dzikie zwierzęta". Nadto nie jest możliwe ustalenie, czy powód nie przyczynił się do powstania szkody.

Zdaniem pozwanej nie wykazano przesłanek jej odpowiedzialności na gruncie art. 415 k.c.

(odpowiedź na pozew - k. 36-43)

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zdaniem pozwanego nie zostały spełnione przesłanki z przepisu artykułu 417 k.c., to jest niezgodnego z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej oraz wystąpienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wyżej wymienionym działaniem/zaniechaniem a szkoda ciężar wykazania odpowiedzialności deliktowej pozwanej Gminy M. G. a zatem również odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela spoczywa na powodzie.

Zdaniem pozwanego nie istniała obiektywna potrzeba postawienie znaku A-18b na drodze w miejscu zdarzenia.

(odpowiedź na pozew - k. 69-70v.)

Pismem z dnia 21 listopada 2019 roku powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 12.004,62 zł wniósł o zasądzenie tej kwoty od pozwanych na rzecz powoda na zasadzie odpowiedzialność in solidum wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanym niniejszego pisma do dnia zapłaty.

(pismo z dnia 21.11.2019r. - k. 183)

Pozwana Gmina M. G. wniosła o oddalenie powództwa również w zakresie rozszerzonego powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

(pismo z dnia 11.02.2020r. - k. 213-215)

Pozwany ubezpieczyciel również wniósł o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie.

(pismo z dnia 12.02.2020r. - k. 217)

STAN FAKTYCZNY:

W dniu 3 stycznia 2018 roku na ulicy (...) w G. na wysokości schroniska dla zwierząt powód Ł. S. kierujący samochodem M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) Y środkiem tego pojazdu uderzył w dziką, który przebiegał z lewej strony na prawą względem kierunku jazdy samochodu. Uderzone zwierzę uciekło do lasu. Natomiast powód wjechał w pobliską zatoczkę i o zdarzeniu poinformował straż miejską oraz policję. Na miejsce zdarzenia przybył patrol policji, który dokonał oględzin pojazdu powoda, wysłuchał go, a także dokonał kontroli oznakowania pionowego w miejscu zdarzenia oraz w jego okolicach stwierdzając, iż w kierunku zgodnym z kierunkiem jazdy powoda nie istniało oznakowanie A-18b to jest ostrzegające przed możliwością wtargnięcia na jezdnię dzikich zwierząt. W czasie zdarzenia było ciemno. Nawierzchnia była śliska.

(dowód: notatka urzędowa - k. 28-29, protokół - k. 30-31, protokół oględzin - k. 32-33, zeznania świadka P. B. - k. 136-138, płyta CD - k. 141a, zeznania świadka M. F. - k. 138-140, płyta CD - k. 131a, zeznania powoda - k. 140, płyta CD - k. 141a, pisemna opinia biegłego sądowego - k. 155-172 wraz z pisemną opinią uzupełniającą - k.)

W miejscu zdarzenia w latach poprzedzających szkodę dochodziło do kolizji drogowych powstałych na skutek najechania na zwierzę.

(dowód: informacja z Systemu Ewidencji Wypadków i Kolizji - k. 19-19v.)

Miejsce zdarzenia znajdowało się pod zarządem Zakładu (...) w G. – jednostki organizacyjnej pozwanej Gminy. Obszar obejmujący miejsce zdarzenia nie wchodził w skład obwodu łowieckiego. Miejsce zdarzenia planowo miało być oznakowane znakiem A-18b "dzikie zwierzęta". Wynikało to z informacji D. Ochrony (...), o tym, że przez ul. (...) przechodzą szlaki dzikich zwierząt.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: pismem - k. 48, projekt organizacji ruchu - k. 50,53 wraz z opisem - k. 51-52, 54-54v., zeznania świadka T. W. – k. 110-113, płyta CD – k. 116)

Zarządca drogi dokonywał okresowych kontroli oznakowania pionowego miejsca zdarzenia.

(dowód: zlecenia – k. 55-57, protokoły – k. 86-99, zeznania świadka T. W. – k. 110-113, płyta CD – k. 116, zeznania świadka M. W. – k. 113-115, płyta CD – k. 116)

Powód dnia 4 stycznia 2018 roku zgłosił szkodę pozwanej Gminie M. G.. W konsekwencji sprawa przekazana została ubezpieczycielowi (...) S.A. w W., który w postępowaniu likwidacyjnym decyzją z dnia 24 stycznia 2018 roku odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: zgłoszeniem szkody - k. 44-47, pisma - k. 13-13v., 49-49v., aktami szkody na płycie CD - k. 75)

Wysokość niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu powoda marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) do stanu sprzed szkody z dnia 3 stycznia 2018 roku z uwzględnieniem średnich stawek stosowanych przez zakłady naprawcze na terenie T. w dniu zdarzenia oraz z użyciem części nowych oryginalnych (typu O) wyniósł 18.548,07 zł brutto.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego - pisemna opinia biegłego sądowego - k. 155-172 wraz z pisemnymi opiniami uzupełniającymi - k. 204-206)

OCENA DOWODÓW

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów przedłożonych przez strony, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także zeznań świadków, powoda oraz pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów mechanicznych.

Brak było podstaw do kwestionowania zeznań świadków oraz powoda, które były logiczne, spójne i niesprzeczne (wewnętrznie i zewnętrznie), zatem stanowiły pełnowartościowy materiał dowodowy. Z zeznań pracownik pozwanej nie wynikał jednak stan oznakowania miejsca zdarzenia w dacie jego zaistnienia, a jedynie fakt przeprowadzania kontroli oznakowania w znacznym okresie od zaistniałego zdarzenia – zarówno przed jak i po nim. Należy jednocześnie zauważyć, iż zarówno zeznania świadków wskazanych przez pozwaną Gminę, jak i załączona dokumentacja z przeprowadzonej kontroli oznakowania odnosiła się jedynie do wad istniejących w oznakowaniu widocznym dla kontrolujących, a zatem nie odnosiło się do weryfikacji istnienia znaków w miejscu, w którym stać one powinny.

A zatem nie stanowią one podstawy do ustalenia, że znak ostrzegający o dzikich zwierzętach stał w miejscu przez gminę wskazanym. W tym zakresie Sąd oparł się na zeznaniach funkcjonariuszy policji, którzy w odniesieniu do sporządzonej przez siebie notatki wskazywali na to, iż dokonywali czynności sprawdzenia osadzenia znaku ostrzegawczego, przy czym z ich zeznań wynikało, iż czynności te zostały wykonane również z uwzględnieniem miejsca, w którym znak ostrzegawczy, zgodnie z twierdzeniami gminy w chwili zdarzenia winien być osadzony.

Pisemna opinia biegłego wraz z opiniami uzupełniającymi została sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego. Przedstawiona przez biegłego opinia jest jasna, nie zawiera luk czy sprzeczności, ani też nie budzi wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Wnioski do jakich doszedł biegły są kategoryczne i zostały dobrze uzasadnione. Biegły nie był jednak w stanie dokonać pełnej rekonstrukcji zaistniałej kolizji, w tym również ewentualnego przyczynienia się powoda do wypadku. W zakresie ustaleń dotyczących wysokości szkody biegły przedstawił wyliczenia w dwóch wariantach: z użyciem części oryginalnych z logo producenta oraz z użyciem tańszych zamienników. Opinia przedłożona przez biegłego sądowego stanowiła podstawowy dowód, na którym Sąd oparł rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

KWALIFIKACJA PRAWNA

1. Zasada odpowiedzialności pozwanych

2. Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej Gminy powinna być oceniana w rozpoznawanej sprawie na podstawie przepisu art. 416 k.c. Przepis ten stanowi, że osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu.

4. W rozpoznawanej sprawie odpowiedzialność Gminy nie podlegała natomiast ocenie na podstawie art. 417 § 1 k.c. Powołany przepis stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

6. Wykonywanie przez gminę, jako zarządcę drogi w odniesieniu do drogi gminnej, obowiązków określonych w przepisie art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1440 – tekst jednolity ze zm.), nie jest działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej, w znaczeniu określonym przez przepis art. 417 § 1 k.c., ale wykonywaniem obowiązków o charakterze właścicielskim, a więc cywilnoprawnym, chociaż wynikającym z ustawy.

8. Przepis art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku stanowi, że do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2.

10. Zaniechanie ustawienia znaku ostrzegawczego A-18b "zwierzęta dzikie", aby mogło stanowić czyn niedozwolony w znaczeniu określonym przez przepisy Kodeksu cywilnego, musi być zaniechaniem bezprawnym, a więc zaniechaniem wykonania określonej czynności, pomimo prawnego obowiązku jej wykonania (działania).

12. W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy powód wiązał odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanych z zachowaniem, które polegało na tym, że przy ulicy (...) w G. nie został ustawiony znak ostrzegawczy A-18b "zwierzęta dzikie". Zachowanie, o którym mowa, miałyby mieć zatem postać zaniechania.

14. W rozpoznawanej sprawie nie budziło wątpliwości, że uzasadnione było umiejscowienie znaku A-18b „zwierzęta dzikie”. Wynika to wprost z opisu technicznego docelowej organizacji ruchu w sprawie ostrzeżenia o dzikich zwierzętach. Konieczność oznakowania miejsca zdarzenia uzasadniona była zalesieniem obszarów przylegających do ulicy (...) i związanego z tym siedliska dzikich zwierząt, których szlaki wędrówek przecinały ww. ulicę. Szkodowe zdarzenie nie było pierwszym tego typu w pobliskim obszarze, a potwierdza to informacja z Systemu Ewidencji Wypadków i Kolizji .

16. Nie było również sporu co do faktu zaistnienia przedmiotowej szkody. Osłą sporu było ustalenie, czy w dacie zdarzenia miejsce zdarzenia faktycznie oznakowane było w sposób ostrzegający przed dzikimi zwierzętami.

17. Kluczowymi dowodami dla ustalenia faktycznego stanu oznakowania pionowego A-18b ostrzegającego przed możliwością wtargnięcia na jezdnię dzikich zwierząt były zeznania funkcjonariuszy policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia.

19. Przeprowadzili oni bowiem rekonesans omawianego oznakowania i nie stwierdzili, aby obszar zdarzenia oznakowany był zgodnie z deklaracjami pozwanej Gminy.

21. Odmiennie wnioski nie wynikają z zeznań pracowników pozwanej, tj. T. W. oraz M. W.. Potwierdzają oni jedynie wynikającą z załączonych do pozwu dokumentów, że dokonywali okresowego przeglądu oznakowania pionowego m. in. miejsca zdarzenia, jednak nie tyle ilości znaków, ale ich jakości.

23. Poza tym ostatni udokumentowany protokół datowany jest na 7 listopada 2017 roku.

25. Natomiast przedmiotowe zdarzenie szkodowe miało miejsce dnia 3 stycznia 2018 roku.

27. Z kolei świadek T. W. zeznał, że w pierwszym kwartale 2019 roku dokonywał kontroli umiejscowienia spornego znaku i udokumentował załączoną do pozwu dokumentacją fotograficzną, że znak jest osadzony i na odwrocie tarczy naklejona była data „2012”, co według niego potwierdzało, że jest to znak tożsamy z pierwotnie osadzonym. Brak jest natomiast dokumentacji z przeglądu oznakowania z czerwca 2018 roku.

29. Skoro bowiem funkcjonariusze policji nie stwierdzili osadzenia znaku dnia 3 stycznia 2018 roku, a świadek T. W. zeznał, że ponad rok po zdarzeniu, tj. w 2019 roku, że znak znajduje się w wymaganym miejscu, musiał on zostać zamontowany w okresie pomiędzy tymi datami.

31. Reasumując zdaniem Sądu w dacie zdarzenia jego miejsce nie było oznakowane znakiem A-18b „zwierzęta dzikie”, co potwierdzają wprost zeznania funkcjonariuszy policji.

33. Powyższe rozważania znajdują zastosowanie również do zasad odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, z tym, że podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowił art. 822 k.c., który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1), a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4).

35. **Związek przyczynowy. Zarzut przyczynienia.**

36.

37. Dla przypisania odpowiedzialności odszkodowawczej nie jest wystarczającym stwierdzenie określonego zaniedbania, lecz niezbędnym jest również wykazanie wpływu tego zaniedbania na wystąpienie szkody tj. wykazanie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zaniechaniem zarządcy drogi, polegającym na nieumieszczeniu znaku drogowego, a skutkiem w postaci szkody. Powód winien zatem udowodnić, że w przypadku umieszczenia znaku A-18b „zwierzęta dzikie” do kolizji z dzikiem nie doszłoby.

42. Wysokość szkody

43. Zgodnie z opinią biegłego wysokość niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu powoda marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) do stanu sprzed szkody z dnia 03 stycznia 2018 roku z uwzględnieniem średnich stawek stosowanych przez zakłady naprawcze na terenie T. w dniu zdarzenia oraz z użyciem części nowych oryginalnych (typu O) wyniósł 18.548,07 zł brutto.

Zdaniem Sądu, nie można na poszkodowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów (tzw. zamienników). Części te muszą odpowiadać jakością częściami oryginalnym, gdyż tylko w tym przypadku możliwe jest odzyskanie stanu technicznego, zdolności użytkowej i wyglądu estetycznego, jaki pojazd posiadał przed wypadkiem. Niezależnie od powyższego, pozwani nie wykazali żadnymi dowodami, że naprawa przy uwzględnieniu części oryginalnych doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed szkody. Zgodnie bowiem z utrwaloną linią orzecznictwa zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Sąd miał również na uwadze, że w toku postępowania likwidacyjnego, pozwany ubezpieczyciel ustalając wysokość szkody nie stwierdził, aby w pojeździe powoda zamontowane były części aniżeli inne niż nowe i oryginalne z logo producenta.

Zastosowanie zamienników we wskazanym stanie faktycznym wpłynęłoby na wartość rynkową pojazdu i w razie jego sprzedaży spowodowałoby, że powód uzyskałby za niego kwotę niższą aniżeli w razie naprawy przy zastosowaniu wyłącznie części oryginalnych. Dodatkowo podkreślić należy, że wykładnia przepisów art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c. prowadzi do wniosku, że odszkodowani powinno zapewnić możliwość przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Wynika to z przyjętej w polskim systemie prawnym zasady pełnej kompensacji szkody.

Wątpliwości nie budziła wysokość stawek za prace naprawcze, albowiem zostały ustalone w oparciu o średnią z warsztatów naprawczych oferujących swoje usługi na terenie T. w okresie objętym szkodą.

ROZSTRZYGNIĘCIE

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I. wyroku zasądził od pozwanych Gminy M. G. (na podstawie art. 416 k.c.) oraz (...) S.A. w W. (dodatkowo na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. odszkodowanie tytułem kosztów naprawy pojazdu powoda w kwocie 18.548,07 zł.

Ponadto, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 817 § 1 k.c. – Sąd uznał, że od należnej powodowi kwoty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty pierwotnego żądania, tj. 6.710,24 zł od dnia 24 lutego 2018 roku do dnia zapłaty – zgodnie z żądaniem powoda.

Zważyć bowiem należało, że szkoda pozwanej Gminie dnia 4 stycznia 2018 roku i przekazana do rozpoznania pozwanemu ubezpieczycielowi, który decyzją z dnia 24 stycznia 2018 roku odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. Niewątpliwie przed dniem 24 lutego 2018 roku upłynął 30-dniowy termin do spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela, o którym mowa w art. 817 k.c.

Natomiast w pozostałym zakresie, tj. kwoty 11.837,83 zł Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu, który później odebrał odpis rozszerzonego powództwa, a więc od dnia 1 lutego 2020 roku (art. 455 k.c.).

Pozwani odpowiadali na zasadzie odpowiedzialności in solidum, stąd zastrzeżono, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z obowiązku zapłaty do wysokości zapłaconej kwoty.

W pozostałym zakresie w punkcie II. wyroku Sąd na podstawie art. 361 § 1 k.c. oddalił powództwo jako zawyżone.

KOSZTY PROCESU

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.), zasądzając od pozwanych na rzecz powoda całość poniesionych przez niego kosztów procesu, albowiem jedynie nieznacznie uległ on w swoim żądaniu. Poniesione przez powoda koszty stanowiły: opłata sądowa od pozwu (336 zł), opłata sądowa od rozszerzonego powództwa (750 zł), wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej (1.800 zł) oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17 zł).

KOSZTY SĄDOWE

Nadto, w punkcie IV. wyroku, w oparciu o przepisy art. 100 k.p.c. (analogicznie jak w przypadku kosztów procesu) w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanych kwotę 190 zł tytułem brakujących kosztów opinii biegłego, z tym zastrzeżeniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z obowiązku zapłaty do wysokości zapłaconej kwoty.